

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχότης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντομὴ χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στὸ βιβλιοπωλεῖο Γ. Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 42)
καὶ στὸ ἐφημεριδοπωλεῖο : Ιαννοπούλου, ὁδὸς Πανε-
πιστημίου 81, (Χαυτεῖα).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ δὲ βγάλανε βουλευτὴ τὸν κ. Ί. Δραγούμη. Ντροπὴ τοὺς ! Κι ὅμως κανέναν ἄλλον, μὰ κ α ν έ ν α ς, περισσότερον ἀπὸ τὸν Ίδα δὲ μελέτησε τὴ Μακεδονία, καὶ δὲν τὴν ἀγάπησε καὶ δὲ δούλεψε γι' αὐτή. Καὶ κανεὶς ἄλλος, περισσότερον ἀπ' αὐτόνε, δὲ θὰ τὴν τιμοῦσε μέσα στὴ Βουλὴ. Καὶ θὰν τὸ αἰσταν-
θοῦνε πολὺ γλήγορα καὶ οἱ Μακεδόνες τῆς Φλώρινας καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι Μακεδόνες, πὼς ἓνας Ί. Δραγούμης θὰν τοὺς ξεστρώπιαζε γιὰ εἴκοσι Χαιρόπουλους καὶ γι' ἄλλους τόσους Τουρκοεβραίους ποὺ μᾶς στείλανε πε-
σκέσι στὴν καινούρια τὴ Βουλὴ.

ΓΑΗΓΟΡΑ, πολὺ γλήγορα, ἄστραψε καὶ βρόντηξε πάλι τὸ Ραλλάκι. Δὲν ἄφινε τουλάχιστον νὰ περάσουν ἓνα δυὸ μῆνες καὶ νὰ ξεχάσουμε πὼς τὸν ψηφίσαμε ; Καὶ τί ἐχτίμησιν θέλει νὰν τοῦχομε πιά, ὅταν πρὶν ἀπὸ τίς ἐκλογὰς εἶχε βουλώσει τὸ στόμα του μὲ κερί, κι ἀμέσως, τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἐκλογῆς, μόλις σιγου-
ραρίστηκε, ξαπόλυσε ὀχeteoὺς βρисиές κατὰ τοῦ Βενι-
ζέκου ;

Ὁ λύκος κι ἂν ἐγέρασε κτλ. Τίμιος πολιτικὸς ὁ κ. Ράλλης, μάλιστα. Μὰ κι ἄκριτος ὅσο παίρνει.

ΚΙ ΑΥΤΗ πάλι ἡ πολιτικὴ πόζα τῆς «Ν. Ἡμέρας»! Θεοῦλη μου ! Ὅλο ἀπὸ περιωπῆς τὰ βλέπει καὶ τὰ κρίνει τὰ πράματα. Τόσο μάλιστα, ποὺ πολλὰ φο-
ρὲς διαβάζοντας τ' ἄρθρα τῆς, τὰ ἀπὸ περιωπῆς, ἀνα-
ρωτιέσαι ;

— Μὰ κουτοὶ εἶναι ἢ καμώνονται τὸν κουτὸ αὐτοὺ οἱ ἄθρωποι ;

ΑΝ ὅχι γι' ἄλλο, γιὰ ἓνα ὅμως ἔχουμε χρέος νὰ ἐν-
γνωμονοῦμε τὴν Κυβέρνηση Γούναρη, ποὺ μᾶς ἀνακά-
λυψε τὸ νομάρχην Θεσσαλονίκης. Νά, ἄθρωπος ἱκα-
νός, μιὰ φορὰ, νὰ ἐνεργήσῃ ἐκλογὰς. Κρίμα μοναχὰ
ποὺ οἱ ἐκλογὰς γίνονται τὴν ἴδια μέρα σ' ὅλο τὸ Κρά-
τος. Ἄ γινόντουσαν ξεχωριστὰ σὲ κάθε νομὸ καὶ μπο-
ροῦσε ἔτσι ἡ Κυβέρνηση νὰ μεταθέτει κάθε βδομάδα
τὸν ἰδεώδη νομάρχην τῆς, θὰ κατάφερνε σίγουρα νὰ

πάρει καὶ τοὺς τρακόσους τόσους βουλευτὰς δικούς τῆς
καὶ νὰ βροῦμε καὶ μεις γιὰ πάντα τὴν ἡσυχία μας.

ΝΑ μὴ κακοφανεῖ στὸν κ. νομάρχην, μὰ ἡ ἀξιώσυνή
του μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάνουμε μιὰ γενικὴ παρατήρη-
ση: Κάνει ἕνας λ. χ. τὸ δικηγόρο καὶ δὲν εὐδοκίμεῖ.
Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἄθρωπος ἂν ἀποφασίσῃ νὰ νοίξῃ
μπακάλικο ἢ νὰ φτεיאίνει μύλους τοῦ καφέ, ἀμέσως ξε-
χωρίζῃ καὶ τραβάει μπροστά. Ἔτσι κι ὁ κ. νομάρχης.
Ποιὸς νὰ τὸ φανταζότανε πὼς μεταπηδώντας ἀπὸ τὸ
πολεμικὸ ναυτικὸ στὴν κομματικὴ πολεμικὴ θάπόδει-
χνε τέτια εἰδικότητα καὶ θάνέβαινε τόσο ψηλά !

Καὶ ποῦ ἴσαι ἀκόμα !

ΤΗΝ ἀπάντησιν στὶς συκοφαντίες καὶ στὶς ἄδρῆς
βρисиές τοῦ κ. Ράλλη τὴν ἔδωσε ὁ κ. Βενιζέλος ὀχι
δημοσιογραφικὰ, μὲ τὴν ἴδια μονέδα δηλ., μὰ δικα-
στικά. Ἡ μήνυσί του κατὰ τοῦ κ. Ράλλη ἐπικυρώνει
κεῖνο ποὺ εἰπώθηκε ἄλλοτε, πὼς ὁ Κρητικὸς ἦρθε ἐδῶ
γιὰ νὰ μᾶς φέρει καινούρια πολιτικὰ συνήθεια καὶ νὰ
μᾶς διδάξῃ καινούρια πολιτικὴ ἠθικὴ.

ΑΣ κοπιᾷσι νὰ κάνει καὶ δευτέρη διάλυσιν ἡ Κυ-
βέρνηση. Ἄν τῆς βαστάει, ἄς κοπιᾷσι. Τότε θὰ δεῖ
τὸ θάμα, κ' ἑκατὸ Γουόλνδεθ ἂν κινητοποιήσῃ. νὰ
βρουν ἀπὸ τίς κάλπες ὅλ' οἱ Βενιζελικοί.

Μὰ οὔτε ὁ Στράτος, οὔτε ὁ Εὐταξίας, οὔτε ὁ Μπαλ-
τατζῆς ἀκόμα, εἶναι τόσο γλήθιστοι γιὰ νὰ πραγματο-
ποιήσουνε μιὰ τέτιαν ἀστεία φοβέρα, ἀφοῦ τὸ ξέρουν,
καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, πὼς οἱ Ρωμιοὶ δὲν εἶναι
Φελλάχοι γιὰ νὰν τοὺς τραβοῦνε σθερνικίς.

Καὶ σθερνικὰ κατὰ τοῦ Ρωμαϊκοῦ σθέρκου θάνατι ἡ
δευτέρη διάλυσιν.

ΤΟ ΠΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΧΡΟΝΗΣ ΖΩ- ΓΡΑΦΙΚΗΣ

Στὴν Ἑλλάδα ποὺ μόνον σωδινιστικοὺς ἐξορκισμοὶ
καὶ σκλάβες προσήλωσες στὰ περασμένα, ἀπὸ πολλὰς
μεριές ἀκούστηκαν, μὲ τάσες ἐπικίνδυνες σὲ αὐτοπα-
στραβοπατήματα, ὥσάν νὰ μὴ μᾶς ἔφταναν τόσες
μας ἀμαρτίες, τόσο χάσομερι, γιὰ τὴ φιλολογικὴ μας
φτάσιμο—στὴν Ἑλλάδα ξεχάσαμε πὼς ὁ Καλλιτέχνης
ὅσο κι' ἂν ἀνήκει τσιπικὰ στὴν πατρίδα του, ἀπ' τὴν
ἐμπνευσιν ποὺ τοῦ ἐσωτερικέει ἡ ὁλοτρόγυρα μητρι-
κιά του φύσιν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ ἀπ' τὴν παγ-
κόσμια κίνησιν τὴν κατεῦθυνσιν τῆς Τέχνης—καὶ εἶναι
καιρὸς νὰ ποῦμε λίγα λόγια, ποῦ ἐρογουρεῖ τὸ
σύγχρονον πνέμα τῆς τέχνης ὕστερ' ἀπ' τὸ σιχα-
μερὸ ἀγῶνα ποὺ παράδερνε νὰ ξεσκαλωθῇ ἡ ζω-
γραφικὴ ἀπ' τοὺς κανόνες, ἀπ' τίς συνταγὰς, ἀπ' τίς
ἀνατομίας καὶ τὴν αἰθητικὴν τοῦ κλασικισμοῦ, ὕστερ'

ἀπὸ τόσα βάσανα ἐκείνων. Ὑστερ' ἀπ' τὸν Delacroix καὶ τὸν Manet ἄρχισαν νὰ νοιώθουν πὼς ὑπάρχει ὑπαίθρο—πὼς ὁ θεὸς ἥλιος μᾶς χαρίζει ἓνα ἀφάνταστο χρωματικὸ θησαυρὸν, στὰ μάτια; στὸ πνέμα. Ἐνας καινούργιος κόσμος ξανοίχτηκε τότες στὸ ζωγράφο καὶ οἱ προσπάθειες τήγαν νὰ καταχτήσουν τὸν ἥλιο καὶ τὸ ὑπαίθρο μέσ' στὴν ἀπεραντοσύνη του. Ὁ Ζολᾶς μίλησε στὸ «Ἔργο» του μαεστρικά γιὰ ὅλη αὐτὴν τὴν τοτινὴ κίνηση ποὺ ξαπλώνεται καὶ περιλαβαίνει ὁλόκληρη μιὰ ἐποχὴ σὲ ὅλες τῆς τῆς ἐκδηλώσεως.

Ἡ ἐπιστήμη κρατώντας σὰν πάντα ἀψηφὰ τὰ φῶτα τῆς, ἔδειξε γῆς τέχνη τὴν Ἀλήθεια. Ἡ ἀνάλυση τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνης—φάνερωσε τὴ χρωματικὴ συντροφιά—καὶ καθόρισε τὰ δημιουργὰ χρώματα, τὴν ἀρμονικὰ συμπληρωματικὰ σμίξή τους—καὶ τὸ ἀχώριστο ταίριασμα τους—καταστάλαγμα τοῦ νόμου περὶ τὰ διαφεντέθει. Τὰ κύματά τους ξαπλώνονται ἀπὸ τότες καὶ οἱ νόμοι τους μελετήθηκαν πλατύτερα ἀπ' τὸ Νέφτονα ἕως τὸν Κρουῆ τὸν Χελμόλιτς καὶ τὸν Ρόδ ἀν δὲ μὲ γελᾷ ἡ μνήμη.

Μὲ τέτοια ἐπιστημονικὰ θέμελα σὰ λάβαρο, ὕστερ' ἀπὸ ἡρωϊκὸ ἀγῶνα τοῦ μεγάλου σημαιοφόρου Manet, ἡ νίκη στεφάνωσε τὴν ἐλευθερίᾱ τοῦ ὑπαίθρου στὰ ἔργα τῶν παλληκαριῶν, τοῦ Monet, τοῦ Sisley, τοῦ Pissaro, τοῦ Renoir, τοῦ Cezannes. Τὸ φῶς, μὲ ὅλες τῆς ἀρμονίες του, χρωματιεὶ καὶ θεωρίες πολυτίμες, ἀραχνοῦφραντες, δροσιεὶ καὶ ξεφαντώματα ἀπ' τῆς ἀνατολῆς ἴσια μὲ τὰ βασιλέμματα, παλμοὶ καὶ δόξες τῆς σημερινῆς τέχνης, βραστοῦν ὁλόφλητα τὴν παντίερα τοῦ θεοῦ ἡλίου, ποὺ ὁδηγᾷ τοὺς ἐκλεχτοὺς στίς φωτεινέες τους συγκινήσεις, στὰ μαγευτικὰ δράματά τους, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῶν ὄντων. Ἔτσι γεννήθηκε ἡ ψυχικὴ *σύνθεση* στὴ ζωγραφικὴ, ποὺ μᾶς ἔδωσε ἓνα Puvis ἓνα Moreau ἓνα Cazin ἓνα Whistler ἓνα Carrière καὶ ἄλλους διανοητικοὺς καὶ φωτερικοὺς τεχνίτες.

Φῶς—συγκίνηση ψυχῆ τῶν ὄντων θριαμβεύουν ὕστερ' ἀπ' τὸ ξεσκλάδωμα σὰν ἐσπασαν οἱ ἀλυσίδες ποὺ μᾶς δέναν μὲ τοὺς πεθαμένους.

Ἡ τέχνη θέριψε, μὲς στὴ θερμὴ ἀγκάλῃ τῆς μάνας μας τῆς φύσης, ἐκεῖ βρίσκει κάθε πνέμα τὸ δρόμο του. Κι' ἔχει δίκιο ὁ Oscar Wilde λέγοντας *L'art du paysage moderne, realise pour nous pietorialement ce que les Grecs réalisèrent avec une telle perfection plastique.*

Ἡ Ἑλλάδα στὸ φῶς τῆς θὰ βρῇ τοὺς τεχνίτες τῆς, καὶ ἡ διανοήσῃ τους, θὰ δραματιστῇ τὴν ψυχὴ τῆς χώρας ποὺ δονεῖ ποικιλόμορφα.

Κ. ΜΑΛΕΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γιαν. Στοι. Θὰ δημοσιευτοῦνε ὅλα στὸ ἐρχόμενο φύλλο, μὰ ἀνάγκη νὰ περάσεις πρῶτα ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Μᾶς βρίσκετε 3—5 μ. μ. κάθε μέρα.

ΕΚΛΟΓΕΣ & ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Ἐνα πρόγραμμα ἐκλογικὸ ποῦβγαλε ὁ «Λαϊκὸς συνδυασμὸς τοῦ νομοῦ Σάμου», γραμμένο στὴ δημοτικῇ, πρέπει νὰ παθανατιστεῖ σὲ τοῦτες δὴ τῆς στήλες. Ὁ «Νουμάς» χίλιες φορὲς τὸ φώναξε πὼς ἓνας τίμιος πολιτικός, ζητώντας ψῆφο ἀπὸ τὸ Λαόν, ἔχει χρέος νὰν τοῦ μιλήσει τίμια καὶ εἰλικρινά. νὰν τοῦ μιλήσει στὴ γλώσσα του, γιὰ νὰν τὸν νιώσει ὁ Λαός, γιὰ νὰ πειστεῖ πὼς ὁ πολιτικός δὲν τὸν παιζογελάει καὶ δὲν τὸν ἀφρονίζει μὲ λόγια παχὰ καὶ ἀκατανόητα, μὲ ἀρχαιοπρεπὲς μπουρμπούληθρες, μὲ ψέματα πιαλισμένα μὲ τὴ σκόνη τοῦ Λεξικοῦ.

Οἱ Σαμιῶτες εὐτυχίσανε, πρῶτοι αὐτοί, νὰκούσουνε λόγια ἀληθινά. Ἄν ὁ Λαϊκὸς συνδυασμὸς δὲν πέτυε στίς ἐκλογές, δὲ σημαίνει τίποτε. Σώνει ποὺ ὁ σπόρος τῆς Ἀλήθειας ῥήχτηκε. Καὶ δὲν μπορεῖ, μιὰ μέρα, αὐτοῦ μεθαύριο, θὰ γονιμοποιηθεῖ καὶ πλούσια θάβει ἡ βλάστηση τῆς Ἀλήθειας.

Νά, καὶ μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ πρόγραμμά:

Ἄν μᾶς βγάλῃς βουλευτὰς :

Θὰ πασχίσωμὲ μὲ κάθε δύναμη, σμίγοντας καὶ μὲ τῆς ἄλλης. Νέας Ἑλλάδος τοὺς βουλευτὰς τὰ ξεροζώσωμὲ αὐτὸ τὸ πανάθλιο φορολογικὸ σύστημα ποὺ νεκρώνει τὴν κάθε ἐνέργεια τοῦ ἀτόμου καὶ φκιάνει πεινασμένους καὶ κλέφτες· αὐτὸ ποὺ πετᾷ στὸ ρέμμα τὸ φαγι καὶ κρατεῖ τὰ φλούδια καὶ τὰ καμαρώνει. Θυμηθεῖτε τὴ σοῦμα, ποὺ μὲ τὸν ἀμελέτητο νόμο ποὺ ἔχει, πετάχτηκε τὸ πρᾶμμα κι' οὕτε τὸ Κράτος πῆρε λεπτὸ οὕτε οἱ νοικοκυρὶ πεντάρια. Εἶναι λοιπὸν φορολογικὸ σύστημα αὐτό; Εἶναι σύστημα αὐτὸ ποὺ φορολογεῖ τὸ ψωμί καὶ τὸν ἴδρω τοῦ γεωργοῦ; Αὐτὸ εἶναι ὀργὴ καὶ κατάρα καὶ πρέπει τὸ συντομώτερο νὰ πεση.

Θὰ παρακαλέσω τὸ ραβδί τοῦ νόμου νὰ σπάσῃ τὰ δάχτυλα τῶν ὑπαλλήλων ποὺ κακομεταχειρίζονται τὸν λαόν καὶ νὰ κλείσῃ τὰ στόματα κεινῶν ποὺ βρίζουν τοὺς φορολογούμενους, κεινοὺς ποὺ πληρώνουν γιὰ νὰ τρῶνε κοντὰ σ' ὀλίγους τῆς προκοπῆς καὶ ἀμέτρητοι χασομέρηδες.

Θὰ ζητήσωμὲ οἰκονομία στὰ δημόσια χρήματα. Πολεῖ ἡ ψυχὴ μας νὰ βλέπωμὲ πὼς χρήματα ποὺ ὁ λαὸς πληρώνει μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἀναστεναγμὸ πετιοῦνται εἰς τοὺς πέντε ἀνέμους γιὰτὶ ἔτσι θέλει ὁ ἔνας καὶ ὁ ἄλλος.

Θὰ ζητήσωμὲ δυνάμωμα τῆς γεωργίας μὲ κάθε τρόπον ποὺ θὰ βροῦμὲ καταλληλότερο μελετώντας καὶ τοῦ ἄλλου Κράτους τὰ σχετικὰ ζητήματα. Γιατὶ πρέπει ὅλοι νὰ καταλάβουν πὼς ἡ Ἑλλάδα γιὰ νὰ ζήσῃ πρέπει νὰ δυνάμωσῃ τὴ γεωργίᾱ τῆς. Ὅλα τ' ἄλλα

είναι παρηγοριές· μονάχα ή γεωργία είναι σωτηρία.

Θά προσπαθήσωμε νά γένουν στὸν τόπο μας τὰ δημόσια ἔργα καὶ θά ὑπηρετοῦν τοῦ λαοῦ τὴς ἀνάγκης.

Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα. Παραπέρα δσα μᾶς δείξῃ ἡ περίπτωση γιὰ καλὸ τοῦ λαοῦ. Δὲν σας λέμε καὶ πῶς θά γένουν ὅλα. Ὅχι· αὐτὸ δὲν είναι στὸ χέρι μας. Νὰ πασιώσωμε νὰ δουλέψωμε. Αὐτὸ εἶνε τὸ δικό μας χρέος καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Ἄς ἐλπίσωμε πῶς καὶ ἄλλοι θά μας βοηθήσουν νὰ γλυτώσωμε κι' αὐτοὶ κι' ἡμεῖς.

Γιὰ τὴς προσωπικὲς τοῦ καθενὸς ἀνάγκης, δταν εἶναι νόμιμες καὶ δίκαιες θά εἴμαστε πάντοτε πρόθυμοι νὰ τὸν συντρέχουμε καὶ πρὸ πάντων νὰ τοῦ λέμε τὴν ἀλήθεια.

Κάθε συμπατριώτης ποῦ θά ἔχῃ μιὰ τέτοια ἀνάγκη, εἴτε μᾶς ἔδωκε ψῆφο εἴτε ὄχι, θά ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ μας λέγῃ τὴν ἔννοια τοῦ καὶ τὸ παράπονό του. Ἄν ἔχῃ ὁ νόμος γιαιτρικό, θά τοῦ το βρίσκουμε, κι' ἂν ἔχῃ ἀδικο θά τοῦ το λέμε. Πεῖδ καλὰ νὰ χολιάσῃ παρὰ νὰ ζημιωθῇ.

Κολακείες καὶ ταξίματα καὶ καθουρδιστὸν ἀγέρα, νὰ μὴν περιμένῃ κανένας ἀπὸ μᾶς οὔτε βρισιὲς καὶ συκοφαντίες.

Στὴν γενικὴ πολιτικὴ θά εἴμαστε Βενιζελικοί, ὅσο καὶ ἂν δὲν εἴμαστε ἐπίσημα ἀνεγνωρισμένοι. Βέβαια τὸ κέντρο δὲν μπορεῖ νὰ μας ἀναγνωρίσῃ ὅλους. Θαρροῦμεν ὅμως πῶς ἡμεῖς εἴμαστε οἱ πεῖδ καλοὶ καὶ τὰ ὅστερινά θά το δείξουν, γιαιτὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομε προσωπικὲς φιλοδοξίες, οὔτε νὰ χοροπηδοῦμε ἀπὸ τὴ μιὰ μάντρα στὴν ἄλλη.

Δὲν δίνομε καμμιά σημασία πῶς θά πῇ ὁ ἓνας ἢ ὁ ἄλλος πῶς δὲν μᾶς ἀναγνωρίζει ὡς Βενιζελικούς. Ὁ Βενιζελισμὸς εἶναι ἐθνικὴ πολιτικὴ ποῦ δὲν μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τὴν διαθέσῃ ὅπως θέλει. Εἶναι σὰν νὰ βγῇ ἓνας παπᾶς ἢ ἓνας Δεσπότης καὶ νὰ εἰπῇ σὲ μερικοὺς πῶς δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει Χριστιανός. Μ' αὐτὸ θά ξεθαφίστουνε ;

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμά μας. Λόγια πολλὰ δὲν ἔχομε. Μπαλκόνια καὶ φωνὲς μὴν προσμένετε ἀπὸ μᾶς. Ἄν τὰ λόγια θά γιαιτρέψουν τὰ βᾶσνά σας, αὐτὸ ἡμεῖς δὲν το ξέρομε. Πολλὰ ὡς τώρα ἀκούσατε, μὰ προκοπὴ τίποτε.

Ζυγιάστε ὅλους τοὺς ὑποψηφίους καὶ κάμετε ὅ,τι σᾶς λέγει τὸ σφέρο σας.

Τὰ χατήρια καὶ τὰ κρυφομιλήματα τῶν φίλων, τοῦ Α. καὶ τοῦ Β νὰ τᾶφήσετε παράμερα, γιαιτὶ θαρροῦμε πῶς ξεκαθάρισε πεῖδ ἢ καταντιὰ σας.

Ἄς εἴστε εὐχαριστημένοι αὐτοῦ ποῦ βρίσκεστε καὶ τραβᾷ ἢ ὀρεῖς σας νὰ κατρακυλίσετε καὶ παρακάτω, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσητε τὸν παλιὸ δρόμο.

Ἄν θέλετε νὰ ἰδῇτε κάποια προκοπή, ἀλλάξτε τὰ πρόσωπα. Τότε καὶ μπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε.

Δαέ,

Ἔχομε τὴ γνώση, ἔχομε τὴν καλὴ διάθεση, δὲν ἔχομε προσωπικὲς φιλοδοξίες, δὲν εἴμαστε ἄνθρωποι ποῦ μᾶς τραβᾷ κανένας ἀπὸ τὴ μύτη· ἡ περασμένη μας πολιτεία δὲν ἔχει κανένα λεκέ. Αὐτὸ θά εἰπῇ πῶς ἡμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι ποῦ σᾶς χρειάζονται.

Ἄκοῦμε πῶς μερικοὶ σας ἀπὸ ἀδιαφορία ἢ γιαιτὶ τὸ ἐκλογικὸ τμήμα εἶναι λιγάκι μακριά, δὲν θά πᾶνε νὰ ψηφίσουν.

Αὐτὸ θά πῇ πῶς οἱ τέτοιοι εἶνε εὐχαριστημένοι μὲ τὸ χάλι τοὺς καὶ δὲν τοὺς μέλει γιὰ τίποτε.

Δὲν πρέπει νὰ εἶνε τέτοιοι. Ἄπὸ τὸ δικό τους ψῆφο μπορεῖ νὰλλάξῃ ὅλη ἡ κατάσταση.

Οἱ κομματάρχοι κεινὸς ποῦ ἔχουν στὰ βρόχια θά τοὺς κουβαλήσουν ὅπου θέλουν καὶ μ' αὐτοὺς θά κάμουν ὅ,τι θέλουν.

Ἀνοίξτε λοιπὸν τὰ μάτια σας οἱ ἐλεύθεροι πολῖται νὰ μὴν σᾶς πελαγώσουν κείνοι ποῦ δὲν πρέπει.

Ἀπὸ τοὺς καλοὺς καὶ ἐλευθέρους πολῖτας ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τοὺς. Ἀλλοιῶς ἂς μὴ παραπνῶνται κι' ἂς μὴ θεωρήχουν τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον.

Οἱ βλαστήμιες καὶ οἱ κατάρες ταιριάζουν στὰ λαδικά· οἱ ἄντρες καὶ τὰ καλληκάρια ἔχουν τὸ σπαθὶ τοὺς καὶ τὸ ψῆφό τοὺς.

Λοιπὸν, Δαέ, μάτια τέσσερα. Δὲν εἶσαι παιδάκι νὰ σε γελᾷ ἀδιάκοπα ὅποιος θέλει.

Αὐτὰ σοῦ φτάνουν. Τῶν φρονίμων ὀλίγα.

Σημάδι *στὴν κάλη* θά ἔχομε τὸ *στάχυν* γιαιτὶ ὅπως μᾶς καταντήσανε πρέπει νὰ πᾶμε νὰ παλέψωμε γιὰ τὸ ψωμὶ τοῦ λαοῦ.

Ἡ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Γιὰ μιὰν ἐκθεσὴ ποῦ ἀποτελοῦνε πάνω ἀπὸ διακόσιοι ζωγραφικοὶ πίνακες κι' ἄλλα γλυπτικὰ ἔργα, δὲν μπορεῖ, βέβαια, κανεὶς νὰ μιλήσῃ σ' ἓνα τοῦ ἄρθρου. Δὲν μπορεῖ νὰ συζητήσῃ πάνω στίς λεπτομέρειες κ' εἶναι ἀκόμα ἀναγκασμένος νάφήσῃ νὰ περάσουν σὰν ἀπαρατήρητα πολλὰ πράματα ποῦ θάπρεπε ν' ἀπασχολήσουν σελίδες ὀλάκερες σὲ μιὰ μελέτῃ εἰδική. Δὴ πέρα χρονολογικὰ μόνο θ' ἀναφέρουμε ὅ,τι ἀξίζει πραγματικὰ μιὰν ἰδιαίτερη μνεία, σταματώντας ποῦ καὶ ποῦ, ἀπὸ ὑποχρέωση σὲ μερικοὺς νέους καὶ πρωτοφάνητους ποῦ μᾶς ξεφάνισαν, νὰ πεῖμε, μὲ τὴν ἐντιμὴ δουλειὰ τοὺς, γιὰ νὰ γίνῃ πλατύτερος κάπως λόγος. Ἀπὸ τοὺς παλιούς, ἂν ἐξαιρέσωμε τὸν κ. Μαθιόπουλο μὲ τὰ μοναδικὰ του παστὲλ, τὸν κ. Μποκατσιάμπη μὲ τὰ λιγοστά τοπία του, τὸν κ. Γερανιώτῃ μὲ μιὰ σειρά καλοσυνειδήτα δουλεμένων πορτραίτων, τὸν κ. Γαλινα μὲ μιὰ θαλασσογραφία τοῦ ποῦ λίγο θυμίζει τὴν ἄλλη δουλειὰ τοῦ καὶ τὸν κ. Γεραλή μὲ κατὶ ἀπαράμιλλα λουλούδια πεῖχει ἐκθέσει, κανεὶς ἄλλος σχεδὸν δὲ μᾶς

παρουσιάζει τίποτα. 'Ο κ. Βικάντος μονάχα ένα σκύλο, πού παρ' ἑλὴ τὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς του, μοιάζει νὰ φυλάει βάρδια στὴν περιφέρειά του, ἔτσι πού τὸν ἔχουνε τοποθετήσει. Τὸν κ. Στρατιγὸ τὸνὲ βρῖσκει κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἔκθεση πολὺ κατώτερο τῆς φήμης του. 'Η κ. Ψλωρᾶ-Καραβία μαζὶ μ' ἄλλους πίνακες πούχει ἐκθέσει, ἐκθέτει κ' ἕναν ἄλλο μεγάλο πίνακα (τὸ Βασιλιά στὴν ἐκκλησιὰ τῶν Ἰωαννίνων) πού ἔπρεπε νὰ σεβαστεῖ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ μᾶς, γιὰ νὰ μὴν τὸνὲ φέροι σὲ φῶς. 'Ο πίνακας αὐτὸς μπορεῖ νάχει θέση σὲ καμμιὰ βιτρίνα χαρτοπωλείου τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ὅχι ὅμως καὶ σὲ μιὰν ἔκθεση. 'Αξία ἰδιαίτερης προσοχῆς εἶναι μερικὰ τοπία τοῦ κ. Θωμοπούλου ἀπὸ τὴν Πάτρα, καθὼς κ' ἕνα ἄλλο τοῦ κ. 'Οθωναίου, ὁ «Τρυγητὸς».

'Ο,τι ὅμως ἰδιαίτερα μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ σειρά τῶν ζωγράφων πού γιὰ πρώτη φορὰ μᾶς δίνεται εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε, κι' ἂν ὅχι αὐτὸ ἀκριβῶς, νὰ γνωρίσουμε καλῆτερα. 'Ο κ. Ν. Λύτρας εἶναι ἀπὸ κείνους πού ξεχωρίζουνε στὴν ἔκθεση. Εἶναι σπάνια ἡ ἀδρότητα κ' ἡ πεποίθηση τῆς γραμμῆς του. Τὰ πορτραῖτα του ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν παλιὰ παράδοση τῆς προσωπογραφίας, πούπρεπε νάχει ἀκριβεία φωτογραφικὴ στὶς ἀσήμεντες λεπτομέρειες γιὰ ν' ἀρέσει στὸ ἀντίδο κοινὸ. 'Ο κ. Λύτρας ἔχει τὴ δύναμη νὰ χαρακτηρίσει. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία. 'Η ἐπιμονὴ στὴν ἀπόδοση μιᾶς λεπτομέρειας πού δὲν ἔχει νὰ προστέσει τίποτα στὴν ἐσωτερικότητα ἐνὸς ἔργου, εἶναι κόπος χαμένος, εἶναι ἀκόμα δουλειὰ τοῦ μάστορη κι' ὅχι τοῦ καλλιτέχνη. 'Ο κ. Λύτρας δίνει κίνηση στὰ πρόσωπά του. Μεσ' στὶς σκληρές, τευτονικὲς γραμμὲς του εἶναι χωμένη ἡ ζωὴ. Τ' ἄλλα πολὺ λίγο μᾶς ἐνδιαφέρουνε. 'Ο κ. Λουκίδης δουλεύει γερὰ. 'Εχει δικό του, ξεχωριστὸ métier. Διαφέρει πολὺ, σὲ εἶδος, ἀπὸ τὸν πρῶτο, μὰ οἱ πίνακές του καὶ εἰδικὰ ἡ «Μάννα» του, ἔχουν ὅλα τὰ ἑλληνικὰ στοιχεῖα τῆς Τέχνης. Προσέχει κάπως στὶς λεπτομέρειες, χωρὶς ὅμως νὰ κάνει χαλκομνίες. Εἶναι πιὸ εὐγενικὸς καὶ πιὸ ἀπαλὸς στὴ γραμμὴ του ἀπὸ τὸν κ. Λύτρα. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, πῶς τόσο ὁ ἕνας, ὅσο κι' ὁ ἄλλος, εἴτε μὲ τοῦτον, εἴτε μὲ κείνον τὸν τρόπο, κατορθώνουνε νὰ δίνουν ἀτμόσφαιρα στὰ ἔργα τους. 'Ο κ. Μαγιάσης, θαλασσογράφος ἐμπνευσμένος, παρ' ἔλα τὰ δηλωτικὰ πῶς κατέχει βαθειὰ τὴν τέχνη του, δὲ μᾶς συγκινεῖ ὅσο θάπρεπε. Οἱ πίνακές του δὲ μᾶς θυμίζουν ἑλληνικὲς ἀκρογιαλιές. Στους πίνακές του δὲ μᾶς μιλά ἡ διέφανη ἑλληνικὴ φύση. 'Ισως γιὰ τὴν μελέτη αὐτοῦ τὴ θάλασσα. 'Ο κ. Μπισκίνης παρουσιάζει, δυστυχῶς, δύο πίνακες πολεμικοῦς, πού μ' ἔλο- πού δὲ δουλεψτὴκανε ἀπὸ τὴν πρόθεση καπηλικῆς πατριωτικῆς ἐκμετάλλεψης, διαθέτουν κάπως δυσάρεστα τὴν ψυχὴ μας. Ποιὸς ὅμως μπορεῖ ν' ἀρνηθεῖ τίς ἀνεχτίμητες ἀρετὲς τοῦ νέου ζωγράφου καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμα τοῦς πίνακες; Τί διαύγειν στὸ χρῶμα καὶ πόσο ἀπαλὰ χάνεται τὸ ἕνα μὲς στ' ἄλλο! Πόση ἱεροπρέπεια στὸ μικρὸ του κείνο πίνακα, τὴ «μετάληψη

τοῦ τραυματία πού πεθαίνει»! Τέλος ὁ κ. Μαλέας, ὁ ξεχωριστὸς τοπιογράφος, πόσες ἐκπληξες ἀληθινὲς μᾶς ἔκανε! 'Ο κ. Μαλέας μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς πῶς ἔδωσε ἕναν ξέχωρο τόνο μέσα σ' ἑλὴ τὴν ἔκθεση. Πόση διαίσθηση στὴν Τέχνη του! Μὲ τί γερὴ ἀντίληψη φαίνεται νὰ δουλεύει καὶ πόσο βαθειὰ νὰ κατέχει τὰ μυστικά κάποιων θαμνῶν ὡρῶν πού δημιουργήσε τὰ ἔργα του! Γιὰ τὴν γενικὰ τέχνη δὲν εἶναι ἡ ἀπλὴ ἀπεικόνιση τοῦ ὅ,τι κινεῖται καὶ ζεῖ. Δὲν εἶναι ἡ ἔραση, μὰ ἡ διόραση δὲν εἶναι ἡ αἴσθηση, μὰ ἡ διαίσθηση. Δὲν εἶναι τέλος ἡ ἐπιφάνεια, μὰ ἡ ψυχὴ, τὸ μυστήριον πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια. Εἶναι ἡ δύναμη πού μᾶς σταματᾷ στὰ σύνερα ἴσα-ἴσα πού χωρίζουν τὸν ὕλικό κόσμο ἀπὸ τὸν ἀγνωστό κόσμο, ἀπὸ τὴν ἀξεδιάλυτη αἰωνιότητα. 'Ολα τὰ πάντα στοὺς πίνακες τοῦ κ. Μαλέα κινεῖται κάτω ἀπὸ ἕνα θελὸ πέπλο. 'Εχουν μιὰ μυστικοπάθεια. 'Ισως νάναι καὶ τὰ τοπία τέτοια. Μὰ ὁ κ. Μαλέας ξέρεῖ νὰ ἐναρμονίζει τὴ ζωὴ μὲ τὸνειρο. Στὶς «βραδυνὲς λαμπράδες» του τὸ βλέπουμε. «Τὸ 'Ηλιοχαρὲς τοῦ Καίρου» εἶναι κάτι ἀνείπωτο σὲ φαντασμαγορικότητα. 'Ο πίνακας του «Στὸ Λίθι» μὲ τὸ θερμὸ φῶς του, κάτι μοναδικό. 'Ο κ. Μαλέας ἔχει τὴ δύναμη, νὰ σ' ἐντοπίζει στὸ περιβάλλον του καὶ νὰ σὲ κάνει νὰ νοιώθεις ὅλη τὴ μυστικὴ τελεστεία τῆς ὥρας πού συγκίνησε καὶ τὸν ἴδιο. 'Ενα τέτοιο συναίσθημα μᾶς γεννᾷ κ' ἡ «Αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ στὴν Ἱερουσαλὴμ». 'Εκεῖ πέρα δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ πράγματα πού παρουσιάζει πού συγκινεῖ. Εἶναι μιὰ φωτεινὴ γαλήνη πού τὰ σκεπάζει, μιὰ ἀυλότητα, μιὰ πνοὴ ἀγισσύνης πού τὰ λούζει.

Καὶ γιὰ τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς πρέπει νὰ προσέσουμε ἐπίσης δύο λόγια. 'Ο κ. Βούλγαρης, ὁ καλὸς γλύπτης πού μένει στὸ Παρίσι, πολὺ λίγα πράγματα μᾶς παρουσιάζει, δυστυχῶς. Τὸ κεφάλι ἐνὸς γάλλου γλύπτη μοναχὰ, χαρακτηριστικὸ τῆς εὐσυνείδητης δουλειᾶς του, καθὼς καὶ τὸ ἀνάγλυφο τῆς κεφαλῆς τοῦ 'Ίψεν, πού ἔκανε πέρα: σὰν εἶταν δῶ πέρα ὁ εὐγενικὸς μου φίλος γιὰ νὰ τὸ δωρήσει στὸν ὑποφαινόμενο. Τὸ relief αὐτὸ εἶναι καμωμένο en face, πρᾶμα πού μόνο ἀπὸ δεξιότητη μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ νὰ πετύχει. Δῶ πέρα συναντᾷ κανεὶς τὴ μόνη περίπτωση πού ἡ προοπτικὴ παίξει ρόλο σοβαρὸ στὴ γλυπτικὴ. Πόσο δυνατὰ εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ πίκρα στὰ χεῖλη τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ κ' ἡ ἀνησυχία στὰ μάτια Του σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀνάγλυφο τοῦ κ. Βούλγαρη! Μία προτομὴ τοῦ κ. Δούκα, πολὺ πιστὴ στὴν ἀπόδοσή της. Μία κεφαλὴ τοῦ κ. Α. Σώχου ἀκόμα, μᾶς δίνει τὴν ὑπόσχεση πῶς ὁ τεχνίτης τῆς θ' ἀποχτήσῃ γλήγορα τὰ τεχνικὰ μέσα πού θὰ τὸν ἐβελήσουν στὴν ἐνσάρκωση τῶν ὁμορφῶν ἰδανικῶν του. Μερικὲς παστελίνες τοῦ κ. Ζευγώλης χαριτωμένες, ἂν καὶ τὸ εἶδος του αὐτὸ γενικὰ δὲν πρέπει νὰ χαρακτηριστεῖ γιὰ τέχνη, μὰ ὑποτέχνη. Στὴν καθ'αὐτὸ γλυπτικὴ ἄλλωστε ὁ κ. Ζευγώλης, ἂν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὰ σκίτσα καὶ τ' ἀνάγλυφα πού ἐκθέτει, ὅτε μᾶς δίνει, μὰ ὅτε καὶ μᾶς ὑπόσχεται τίποτα σο-

δαρό. Τέλος έχουμε τον κ. Τόμπρο με τις τρεις προ-
τεμές του. Η προτομή του Παλαμά μας φαίνεται πώς
δεν είναι έργο της ιδιοσυγκρασίας του καλού αυτού
τεχνίτη, που για πρώτη φορά δουλεύει μ' αυτό το style.
Μας φαίνεται πώς για να κάνει τον Παλαμά δούλεψε
δπως δὲ δούλεψε άλλη φορά κι' όπως δὲ δουλεύει γε-
νικά ο κ. Τόμπρος. Έξω από τη στάση του που μας
φαίνεται κάπως άστοχη και δίχως πολλή αισθητική,
νομίζουμε πώς ο γλύπτης φρόντισε ν' αποδώσει στο
έργο του όλα τα χαρακτηριστικά του φιλόσοφου, χω-
ρίς νά δώσει το παραμικρότερο γνώρισμα του ποιητή.
Τον Παλαμά θά τον γυρεύαμε αλλιώς! Τεχνικά πάντα
το έργο είναι δυνατό. Είναι το γνώρισμα του κ. Τόμ-
πρου που πάντα μ' ένθουσιασμό χαιρετήσαμε: ή κάλο-
συνειδητή εργασία. Η προτομή της δεσποσύνης Μά-
νου πολύ ευγενικά δουλεμένη. Μπορεί νά πει κανείς
πώς δεν της λείπει τίποτα τεχνικά. Κι' όμως αφήνει
άσυγκίνητο το θεατή. Είναι μιὰ άψυχη όμορφιά. Πολ-
λές φορές μιλήσαμε με τον κ. Τόμπρο, που κάποτε
μάλιστα πικράναμε με μιὰ κρίση μας, και φαίνεται πώς
πιστεύει άδίσταχτα τὰ λόγια του Baudelaire που μισεί
την κίνηση σὰ χαλά τή γραμμή. Η νεώτερη αντίληψη
έμως ίσως νά μισεί την ωραία γραμμή που πνίγει την
κίνηση. Το έργο που χαρακτηρίζει τον κ. Τόμπρο είναι
ή προτομή του Άθλητή. Έκει πέρα μπορεί νά έχτι-
μήσει κανείς όλες τις αρετές του. Την άνατομία του,
τις επιφάνειές του, την τέχνη του γενικά. Κι' εκεί πέρα
είναι χωμένοι ξεχωρα από τ' άλλα και ζωή. Νά, ένα
έργο του κ. Τόμπρου με κίνηση, με δράση! Για τὰ
σκέτσα του κ. Τόμπρου κ' ειδικά για τὸ «διανοούμενο
Τεχνίτη» του ίσως άλλη φορά κ' έντελῶς ξεχωριστά
νά μιλήσουμε. Γενικά ή καλλιτεχνική έκθεση του Ζαπ-
πείου μέσ' τή Σχάρα την πνευματική της εποχής αυ-
τής, είναι μιὰ γλυκιά και παρήγορη όρεσιά. Λένε πώς
θά τή διαδεχτεί και δεύτερη. Άς ελπίζουμε.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

= Τα «Έργα του Λορέντζου Μαβίλη» που τυπώσανε
τά Άλεξαντριανά «Γράμματα» πουλιούνται στο Βιβλιοπω-
λείο Γ. Βασιλείου και Σίας (Σταδίου 42) δρ. 4.

— Ο ποιητής Σικελιανός, παραθερίζοντας στη ρωμαν-
τική Συκιά της Κορινθίας, γράφει τὸ μεγάλο του επικόλυ-
ρικό ποίημα «Πλήθων».

— Ρουφιούνται σὰ γρανίτα οί φιλολογικές θύμησης που
άρχινισε νά δημοσιεύει αὐτὸ τὸ πέρασμένο φύλλο στο «Νου-
μά» ο Μαλακάσης. Ο αγαπητὸς ποιητὴς έχει πολλά ακόμα
νά γράψει, κ' έτσι ή ευχαρίστηση δὲ θά ναι σύ-τομη.

— Στο ερχόμενο φύλλο θά δημοσιέψουμε μιὰ σειρά τρα-
γουδια ενὸς νέου ποιητὴ που έχει, αληθινά, κάτι νέο νά
μὰς πει. Τ' όνομά του: Γιάννης Στοιγιάννης.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΩΤΟΥ

Φίλε Νουμά,

Άπό την καινούρια Έλλάδα τὸ φῶς. Καί μάλιστα
ἀπὸ τὸ ἡρωϊκὸ νησί, τὴ Σάμο.

Έπεσε στὰ χέρια μου—φίλος μου αγαπημένος μου
τόστειλε ἀπὸ κεῖ—ένα ἐκλογικὸ πρόγραμμα. Ὑπο-
γράφες: Έμμ. Κ. Χατζιδάκης, Γ. Ν. Καρατζᾶς, Ι.
Χατζηκωνσταντῆς, Κ. Δ. Μουρμούρης. Καί τὸ πρό-
γραμμα γραμμένο πέρα πέρα στὴ δημοτική. Καί δὲν
είναι αὐτὴ ή μοναδική ἀρετή του. Έχει κι ἄλλη ἀ-
ρετή, πὼς με τὴ γλώσσα τῆς Ἀλήθειας λείει στὸ Ἄσπ-
ρὸ τὴν Ἀλήθεια. Τὸ διάβασες; Ἄν ὄχι. σοὺ τὸ στέλνω
μέσα σὲ τεῦτο μου τὸ γράμμα. Διάβασέ το. Θά σοὺ
θυμίσῃ τὸ λόγο τοῦ Στρωτοῦ μέσα στίς «Ἀλυσίδες» τοῦ
Ταγκόπουλου.

Όταν παραστάθηκε τὸ ριζοσπαστικὸ αὐτὸ δράμα
στὴν Ἀθήνα, κρίθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς καί ἀ-
σόφους κριτικούς τοῦ τόπου καί τοῦ τύπου μας ὡς ἔργο
χιμαϊρικό. Νά, όμως πὺ ή χίμαιρα γίνεται πραγμα-
τικότητα, καί τόσο γλήγορα μάλιστα, καί νά, πὺ οἱ
Σαμιῶτες πολιτικοὶ ἔρχονται νά μὰς διδάξουν πὼς
πρέπει στὸ μέλλον οἱ πολιτικοὶ μὰς νά μιλᾶνε στὸ
Ἄσπ, ἂν ἀληθινὰ φιλοδοξοῦνε νά τὸν ἀνυψώσουν καί
νά τὸν φέρουνε σὲ συναίσθηση τῆς μεγάλης του ἀπο-
στολῆς.

Μιὰ καί δυὸ καί εἰκοσιδυὸ ἀποτυχίες δὲ σημαίνουν
τίποτα. Ἀπὸ τίς ἀποτυχίες θά βγῇ ή ἐπιτυχία μιὰ
ἡμέρα, καί τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ἄσπ, ὁ φωτισμένος
Ἄσπ πιά, θά τὴ γιορτάσῃ ὡς ἡμέρα τοῦ ἀληθινοῦ ξε-
σκαλωμοῦ του καί τῆς ἀληθινῆς κυριαρχίας του.

Δημοτικιστὴς εἶναι κι ὁ κ. Σοφοῦλης, δημοτικιστὴς
εἶναι κι ὁ κ. Ι. Δραγούμης, δημοτικιστὴς εἶναι κι ὁ κ.
Γρανίτσας καί τόσοι καί τόσοι ἀκόμα ἄλλοι πὺ πολι-
τεύονται. Δὲ θά μιμηθοῦνε σὲ μελλόμενες ἐκλογές τοὺς
Σαμιῶτες καί δὲ θά μιλήσουνε στὸ Ἄσπ τὴ γλώσσα
του;

Τὸ ελπίζω. Καί με τὴν ἐλπίδα αὐτὴ σὲ χαιρετῶ.

ΛΑΓΚΟΣ

ΣΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ !...

Φίλε Νουμά,

Η ἀλήθεια εἶναι πὼς, δὲν ξέρω εἰ ἄλλοι ὑπουργοί,
μὰ ὁ κ. Γούναρης δὲν ἐπιμένει νά κατέχῃ τὴν Κυβέρ-
νηση ἀπὸ Ἀρχομανία. Ο κ. Γούναρης τὸ ἀπέ-
δειξε κι ὅταν γιὰ πρώτη φορά ἔγινε ὑπουργός, πὼς
λίγη σημασία δίνει στὸ ὑπουργιλίκι πὺ, τὸ κάτω κά-
του, δὲν έχει νά τοῦ προσθέσῃ τίποτα στίς τόσες ἄλλες
πνευματικές καί ἠθικές του ἀρετές, καί πὼς ἂν κρατεῖ

σήμερα τὸ ὑπουργεῖο, καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐκφραστικὴν ἐπισημότητα τοῦ λαοῦ, τὸ κρατεῖ ἀπὸ ἀνάγκης, ἀπὸ **ΕΘΝΙΚΗ** ἀνάγκης. Μάλιστα.

Στὴν ἐπιτακτικὴ αὐτὴ ἀνάγκη ὑπακούοντας, μπορεῖ ὅριον καὶ τὴ Βουλὴ νὰ ξαναδιαλύσῃ, ἀν καὶ εἶναι σὲ θέσιν νὰ τὸ ξέρῃ πολυκαλὰ, πῶς διαλύοντας τὴ Βουλὴ θυσιάζει τὸ κόμμα του, ποὺ ἐπιτέλους ἤρθε μὲ κάπια ἀξιοσέβαστη ὀγκότῃ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐκλογές.

Βέβαια μὲ δευτέρῃ διάλυση Βουλῆς, ὁ Βενιζελισμὸς θὰ μεταβληθῇ σὲ Παμβενιζελισμὸ καὶ ὁ κ. Γούναρης ζήτημα εἶναι ἀν θὰ σώσῃ καὶ δέκα μόνο δικούς του. Μὰ ὁ κ. Γούναρης τὸ καλὸ τοῦ τόπου μόνον κινεῖται, καὶ τὸ καλὸ τοῦ τόπου εἶναι νὰ μείνουμε ὅσον περισσότερο καιρὸ μποροῦμε στὴ σημερινὴ κατὰστασιν, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς στὸ μεταξὺ ἡ ἐξωτερικὴ κατὰστασιν θὰ ξεκαθαρίσῃ καὶ θὰ ξέρῃ σίγουρα ἡ Ἑλλάδα ποῖον δρόμο πρέπει νὰ πάρῃ γιὰ νὰ περιφρουρήσῃ τὰ δικαιώματά της καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ μεγάλα νῆς τὰ ὄνειρα.

Δικός σου

N. E.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ :

«ΠΡΟΖΕΣ».....Δρ. 1

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ :

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ 2

Καὶ τὰ δύο βιβλία πωλοῦνται στὸ βιβλιοπωλεῖο
Γ. Βασιλείου καὶ Σία Σταδίου 42

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιῶς—Κυκλάδων

Γραμμή Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάσπου ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι **ΕΣΠΕΡΙΑ** ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ.μ. διὰ **Σύρον** **Τήνον**, **Ἄνδρον** καὶ **Κόρθιον**.

Ἐκάστην ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ.μ. διὰ **Ἀλεξανδρείαν**

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν **Ἀθήναις**. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κούκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτηρίου, (Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὁμοσίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὅπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγουν, ὁδὸς Ἀντωνιάδου, 1

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ**

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Ὁ νεότευκτος ὑπερωκεάνειος κολοσσὸς

“ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ,,

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 13 Ἰουνίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΠΑΤΡΙΣ”

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 20 Ἰουνίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

“ΙΩΑΝΝΙΝΑ,,

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς μέσφ —Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 27 Ἰουνίου.

Δι' ἐπιθέσεως, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὅπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλισωτὶ θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν **Σημειαν** σας, μεγαλύνετε τὴν **Πατρίδα** σας.